books2ebooks.eu

Tham, Pehr

Bref till Skúli Thorlacius angående Grottesången.

S.l.
1797

eBooks from your library by eBooks on Demand

digitised by Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden

EOD – Millions of books just a mouse click away! In more than 10 European countries!

Thank you for choosing EOD!

European libraries are hosting millions of books from the 15th to the 20th century. All these books have now become available as eBooks – just a mouse click away. Search the online catalogue of a library from the eBooks on Demand (EOD) network and order the book as an eBook from all over the world – 24 hours a day, 7 days a week. The book will be digitised and made accessible to you as an eBook.

Enjoy your EOD eBook!

- Get the look and feel of the original book!
- Use your standard software to read the eBook on-screen, zoom in to the image or just simply navigate through the book
- *Search & Find*: Use the full-text search of individual terms*
- *Copy & Paste Text and Images*: Copy images and parts of the text to other applications (e.g. word processor)*

* Not available in every eBook.

Terms and Conditions

With the usage of the EOD service, you accept the Terms and Conditions provided by the library owning the book.

- Terms and Conditions: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/en/agb.html

More eBooks

Already more than 30 libraries in over 12 European countries offer this service.
Search books available for this service: http://search.books2ebooks.eu
More information is available at http://books2ebooks.eu

Litt hist
Forn. rel
(Ps.)
1700-1829

Thaw, Per, Brev till Sk Thorlacius.
angående Grottesången.

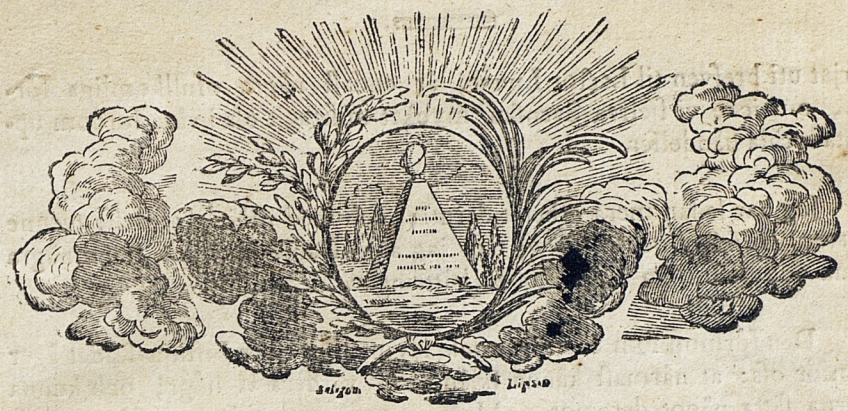

Herr Justitiæ-Rådet THORLACIUS.

Herr Justitiæ-Rådet har visat mig mycken heder och vänskap med Böcker och med Bref; samt med tvenne gravurer: Herr Ericksen och Herr Suhm. — Detta år ankommit med Herr Adjuncten *Sjöborg*.

Mina Göthiska Monumenter och tvenne taflor af Kosciusko år alt hvad jag nu kan lämna tilbaka: — Jag tyckte at den devisen passade för Kosciuskos belägenhet.

Våra goda Grannar och lärda Herrar i Köpenhamn hafva i medlet af detta seclet mycket öfvergått oss i efterfökningar och utgifningar af flera slags rudimaterier til vår samfällta Nordiska Historia. Det lilla jag börjat

Corrigera!

Hans Excell. R.
Thorlacius —

KONGL. BIBLIOTHEKET STOCKHOLM

börjat uti brefven til Lector Luth, är endaſt några ofullkomliga förſök, om icke vi ſjelfva Svenſkar mycket miſstagit oſs i våra fordom upgifna locala händelſer.

Jag har ſedan mera arbetat deruti; och med tilhjelp af deſſe tvenne Herrar, *Hilfeling* och *Sjöborg*, tror jag at vi framdeles ſkola finna några ſanna och märkliga hiſtoriſka förbättringar.

Den förmon ſom Herrarne och i ſynnerhet Herr Juſtitiæ-Rådet åger framför oſs: at närmaſt känna Islåndſka, vårdera vi högt; och kunna ogerna ſåtta något deremot. Men jag tror, at localen har lämnat oſs flera ſtendocumenter, hvilka vi böra updaga och upgifva til våra grannar.

Det kunde likväl vara, at den ſednare Iſlåndſkan, lika ſom andra ſpråk, mycket förändrat ſig. — Juſt det, at Iſlåndſka Barder utgingo til kringliggande Hof, gjorde, at vid deras återkomſt ſpråket ofta kunde med dem inſå nya ord, nya förändringar. — Jag vet annars icke, hvarföre Ottar Munks Iſlåndſka ſkall vara ſå olika med de originala verſerna, ſamtida med Olof Tryggvéſſon; endaſt et par hundra år emellan. — Åfven ſom man ſer, at Sæmunder, Arefrode och Sturleſons Gôtiſka eller Iſlåndſka, är mycket olika de gamla originalerna, hvilka de anföra, och ofta behöfva öfverſåtta. — Jag påminner mig, at deras egna namn icke en gång åro lika: *Cimbrerna* kallades några hundra år förut *Kumbraſkar* etc. — Jag tror, at då Normännerna flyttade til Iſland i 9:de Seclet, flyttade de förnäma ſina Barder med ſig — och hade redan förut Sagor och Litteratur — ända ifrån Kung Vikar och den åldſte Starkotter i Bohuslähn eller Viken: eller ifrån 4:de Seclet. — Deſſe hade åter ſit ſpråk ſamfält med oſs andra Göther i Veſtergöthland: ſeder, lagar, etc. — Här, ſom jag tror mig kunna viſa at Oden nedſlagit ſina boningar hos Gylfe på Gudheim — ſtraxt vid det gamla offerſtället

och

och *Situn*, som Håkan Jarl förstörde. Alt detta på min ort och vid min Sjö. —

Detta år mitt uti Scandinavien eller det gamla Göthiska Riket; dit aldrig fordom några främmande eller Sjö-Vikingar kunnat våga sig eller komma, — hvadan sannolikt ifrån detta Centrum alla slags radier oftört kunnat utgå, af Religion, Seder och Språk.

Framdeles torde jag kunna visa, huru Vestgötskan ännu bevarar en myckenhet ord, hvilka hjelpa oss tämmeligen i förståendet af gamla Göthiskan, t. e. *Ômel*, som Herr Just. Rådet ånför p. 49, omed. 9. Nor. Lovsprog och kallar det *fjollmæle*. Det kommer, som mig synes, af *Ômlig* i Vestgöthskan, som är *obetydeligt*, *ringa*, *fåkunnigt* [fatuus, miserabilis]. *Ômel* är kanske hopdragit af *Ômligt-mæle*, ringa prat eller *fjollmæle* eller *folkets snack*; hvilket vanligen är en oduglighet. — *Ættum Asir*: *Decretum Asir*, Herr Just. Rådets Edda p. 206. Efter min tanka bör det heta: Asernas tiltag, försök [conatum], ty på Vestgöthska fåges *Âttla*, försöka, begynna, åsna at göra något; men ordet *âttla* hafva vi annars icke i vår vanliga Svenska. *Elfditz* p. 324. kommer af *Eflas*, et Vestgöth. ord, hvaraf i Svenskan *tâfla* [roboribus contendere].

Hinn eldri var Alfer um getinn, Antiquior autem erat Alfus quidem natu, Eddan p. 328. — Men jag tror det bör vara: Alfr var *umgetinn*, berycktader eller utgifven före at vara åldre, ty *gieten*, *utgieten* är *omtald*, *berycktad* [cognatus, celebratus] på Vestgöthiska; men brukas åter intet uti Svenskan.

Sedan Herr Justit. Rådet Thorlacius gifvit oss så många goda och yackra Göthiska öfversåttningar, är det lått för en annan mindre kunnig

kunnig, at göra här och där några små påminnelser; hvilka annars utan en så god början och anledning aldrig kan hända fallit någon in.

At den år 1794 af Herr Justit. Rådet öfversatte *Grotte-Sang* eller på svenska *Gryte-Sång* är blefven så kallad, öfverenskommer aldeles med den tankan jag har, at våra i bergen befinteliga *Jette-grytor*, hvilka äfven i Bohuslähn och Östergöthland kallas qvarnar, voro värkeligen våra äldsta qvarnar, antingen för at stöta eller mala säd.

Härom nämnar jag på första sidan af mina Göthiska Monumenter; men jag ärnar framdeles at bevisa af localen på alla ställen, huru altid dessa grytor ligga vigt för hand til sådant göromål.

Af *Formali Grotta Saungs* [företalet til gryte-sången] finnes, at utgifvaren på 12:te eller 13:de Seclet icke annat påtänkt, än våra nu vanliga qvarnar med 2:ne stenar, hvadan han sätter: *sitham timafanntz i Danmaurka kvernsteinar tveir svo miklir at engi var svo sterkr at dregit gæti*; öfvers.: I den tiden funnos i Dannemark två Qvarnstenar så stora, at ingen var så starker, at han utgafs för at kunna draga dem.

Derutaf är ledan i Poëmets öfversättning icke annat blifvit påtänkt, än dylika mjölqvarnar, hvilka vi nu bruka.

Poëmet är synbart några 100 år äldre än afskriften och förmodeligen företalet: Sjelfve titeln *Gryte-Sång* gifver äfven något bevis til mit påstående. — Hvadan man ännu en gång får besinna sig, huruvida våra nuvarande handqvarnar i Kung Frodes tid på 5:te 6:te Seclet sannolikt ännu voro antagna.

Dess-

Deſsutan hvad ſom ſtår i företalet om Myſing, at han förde qvarnen med ſig, huru de malde ſalt och ſkjeppet gick i qvaf och deraf blef hafvet ſalt, — af alt detta ſtår aldrig et ord i Poëmet; och Herr Cammerh. Suhm ſäger åfven at: *viſen er dog den man meſt bör följe* [p. 98. 3 Band. Danſk. Crit. Hiſt.], viſan är likväl det ſom mäſt bör följas.

Jag vågar nu min egen öfverſättning på åtſkillige verſar — altid i den tankan, at våra *Jette-grytor* voro våra åldſta qvarnar — och den åldſta qvarlefva, ſom beviſar någon ſlags början til policering eller konſter — hvadan de förtjena at *nagelfaras* [ſcrutari].

Poëmet ſlutar med deſſa verſar:

		eft. min öfverſ.
Mólo meyiar	Saa mœle de piger	Möerna voro unga
Megins kosto tho	og brugte ſtyrke	och malde mängens
voro ungar i	de unge vare	dageliga koſt
Jötunmothi	i Jættemœd.	på Göthiſkt vis, †
ſkulfo a) ſkaptre b)	Mandelen rokkede,	Runkade ſkaftet (eller ſlöten)
ſkautz luthr c) ofan	Quærnſkalen faldt om;	kaſtade Lunſen up
hraut hinn haufgi	ſprang den ſvære	ſlog honom på hufvudet
hallr ſundur i tvav.	Mœlleſteen i to.	ſå at ſtenen gick mitt i tu.

a) Man ſäger *ſkjelfva*, darra, bäfva, ſkaka --- rukka.
b) *ſkaptre* i ſtället för ſkafte; ty f tager ofta i Svenſkan rummet för det gamla p. --- Man ſäger *efter* fordom *eptir*: *refva* fordom *repa* etc.
c) *Luthr* Se *lyder* lem. Ver. Dict. --- Eller af *Ludr*, tuba: en kjäpp, pipa, ſtång. --- Man ſäger en *Lunds* på Svenſka; en tung och oformelig figur. — Luder en död kropp i synnerhet af djur (kemdamda)

† Efter de voro komna i från Östra Riket En West eller Östergiöthland.

* Luder : Ludrar : blåsinstrumenter i Skeppsbygder — långa som trumpeter och längre — liknande en lång stör.

En bergrisa	Men trolde-viv	Då utbrast Bergtrollet i
bruthur orth um quath	det ord talede	dessa ord och sjöng [illegible]
malit haufom Frothi	malet har vi Frode	med dessa rimslag:
senn munom hætta	strax vil vi ophöre	Malit hafva vi Frodi;
hafva fullstadit	nu hafve de Qvinder	Så hafva vi trogit
flioth at meldri.	fuldt nok malet.	Utgjutit våra hjertan,
		[eller malit med flit.]

Dessa versar kunna icke gerna sägas i anseende til et par enkla stenar; det synes bevisa min tanka, at *Mænia* och *Fœnia* malde i en sådan Jettegryta — altid utholkad i sjelfva berget: ty hvarföre annars at omnämna *Bergtrollet?*

Det heter förut p. 32.

Komia grotti	Ikke kom Grotte	Den tilkomna Grytan
or gria fialli	fra graæ field	ur gråa berget
ne sa hinn harthi d)	ej den haarde steen	har aldrig varit båttre
hallr or iörtho	op af Jorden.	gjorder i sten.
ne moli sva	Ikke malde saa	Icke maler så
mær bergrisa	Biergtroldinden,	mera Bergtrollet
ef vissi e) ott f)	hvis ikke slægten var	om Herrn hade ågt
vætur til hennar.	hendes medvider.	vattn til henne *g).*

ty då hade saltet smålt i stället för at blifva söndermalit; eller ock är meningen, at säden blef malt genast til vålling, hvarom äfven Plinius talar, at Götherne lefde af — såväl som at de hade sådana qvarnar i bergen — hvadan de med skål kallades både Grytor och qvarnar.

d) Harthi

d) Harthi eller *harthi guthan* ganska godan: en vanlig term på alla Runstenar etc.

e) *Visi*, Herre, anförare.

f) *Otte*: ägde på Vestgöthiska.

g) Man kan äfven öfversätta:

Ne moli sva	Icke hade eller malit
mær bergrisa	bettre Bergtrollet:
ef Visi ott	ånskönt Hennes Nåd (deres Naade) hade ägt
vætur til hennar	en vatn-qvarn.

Men det är svårt at tro, at vatn-qvarnar kunna vara så gamla; då man vet at den förste, som bygde Sågqvarnar i Norige, var en Svensk — icke förr än på 1520 talet.

Ännu vidare heter det [p. 32.]

Vær vetor nio	Vi i ni vintre	Vi i nio vintrar
vorom leikor	mægtige spög trolde	i våra lekar
auflgar alnar	bleve opfödte	öfvergingo andra
for jorth nethan	need under jorden	nedan på jorden (eller) uti allsvårt †
stotho meyjar	der stode vi piger	Möerna stodo
at meginverkom	i kraftfomt arbeide;	til qvinfolks syssla
færthom sialfar	vi sielve flytted	sjelfva tilreds
setberg or stath.	klipper af stedet.	på sitt ställe på Berget.

Detta sannolikar alt, att quarnen var en hula i Berget.

---

† alhvad som kan giöras knapt. — Ty nett Vidare
kallas knapt i Westergiöthland. quid sit dispicias.

Vidare p. 42. – heter det –

Munattu halda	Ikke du beholder	Månn dú gittar hålda
Hleithrar ſtoli	Leireſtolen	Leyreſtolen
rauthom hringom	– de röde ringe	med gullringarna
ne regingrioti	eller grundſteenet muur,	och det Kungeliga gruſet.
taukom a maundli	lad oſs före mandelen	tagom i mölnſtången
mær ſkarpara	faſtere, pige,	båttre tag;
eroma vafnar	det brade blodbad	Vi åro illa våpnada
i valdreya.	ols icke angaaer	til ſtrids.

Vidare pag. 40.

Nu muna haundom	Nu vil haanden	Nu må vål händerna
hvild vel gefa.	næppe faa hvile.	få hvila ſig.

I en Jettegryta kan man ſnarare ſägas mala med handen; men med *armen* på en qvarn – åfven ſom *maandli* mandel- kjernan (Nucleus), hvilken omtalas i verſarna förut, nogſamt viſar, at dermed menas något ſom brukas inuti grytan – en Måldeſtör ſom jag förmodar.

Det var ånnu ſagt p. 40.

Hendor ſkulo hvilaz	Haanden ſkal hviles	Händerna ſkola hvilas
hallr ſtanda mun	och ſteenen ſtaae;	ſtenen må ſtånda
malit hefi ec fyri mik	Jeg haver malet	malit hafver jag för mig
mitt ofleiti.	nok för min del.	med öfverdrifven flit.

Det

Det angår alt händerna och viſar ej mindre rörelſe än med armarne, ſamt at ſtången *ſtod h)* rått upp, ſom jag förmodar med *Luthr* – hvilket lår ungefärligen gått ſå til, ſom då man maler i en ſmusqvarn och en ſten varit inſåſtad i nederſta åndan af ſtöten – då man kunnat både ſtöta och mala. Efter min tanka kan *Luthri*, ſom H. Juſt. R. p. 26 öfverſatt med qvarn [Molina] icke betyda på en gång *excipulum* p. 47. Det var väl icke eller meningen, at flickorna togo hela qvarnen och kaſtade i vådret; men för at undvika denna contradiction, ſå kunna vi med ſkäl antaga variantes p. 28, och ſätta *auri* [ſom ſtår i Noten] i ſtället för *Luthri* – hvadan jag underkaſtar Herrarna denna öfverſättning:

Auth mölom frötha	Vi tilmale Frode rigdom!	Tillmalom Froda
mölom alſælann	Vi male ham velholden	all fällhets mäld
fiöld fiar	med toppede midler	mångfaldiga egodelar (pengar)
a fegins [*luthri*] ~~*authi*~~ *auri*	paa lykkens mælle!	af det vackra gullet!
Siti hann a AUTHI	Han rue på ſkatte!	Sitte han högt!
ſofi hann a duni	han ſove på duun!	ſofve han på dun!
vaki hann at vilia	han vaage efter önſke!	vakne efter önſkan!
tha er vel malit.	ſaa er vel malet.	ſå är väl malit.

Authi är högt efter min tanka: *Sitte han högt* etc. är motſatſen: efter den båſta fällhets önſkan emot hvad Buſſla kjärringen utöfer emot Kung Ring. ~~Haut-Dah. Haut-Sathi~~ [a-hau-ſathi] på högſätet; hvadan *Authi* är en vanlig abreviation i Göthiſkan; ty man ſade *vathna är ſpurtha vårdt*; *hvad ſom är nåra*: [*hvatna*;] är efterſökning vårdt.

h) Och derifrån har vi ſedan fådt den termen i almänhet, at qvarnen *ſtår*, når den icke maler.

† Med en ſådan Mölleſten kan det vara ſannolikt Sic
at Svenſkarna ſkola ihjäl Roſf et Sändebud till Sverige
af Göthiſkheis runtz Saxo. Gr. p. CXCII. 8va Capit. — och ſiſta
med en vanlig qvarnſten.

Sie their i hutila ſom i halm eldi Dig tilågnas [Du förtjenar] ſådan hvila ſom i halm-eld

Enn i haſeti ſem a hafs baru och ditt högſäte ſom på hafs böljan.

[Her och Baſes Saga 5 Cap.] Man kan lätt häraf ſe, uti hvad man på den tiden ſatte den högſta Sällheten. Grœtta-Songen och Buſlas åro icke endaſt ſannolikt ſamtida, utan åfven båda ifrån Götha Riket — företalet ſäger väl Svithioth, men då det var ſkrifvit efter Olof Skiötkonung eller 1000-talet, ſå kallades hela riket altid Sverige *i*). Språket var derföre i Svea Rike ganſka olika med i Götha Rike; ty då i de förſta Seclerna 9 Ängelſka Biſkopar efter hvarandra kunde prädika och förſtås i Götha Riket, kunde Olof Skjötkonung, hvilken var ifrån Svea Rike icke förſtå Sigfrid utan tolkar; efter Joh. Magnus. Dale-lagen är åfven ſå olika Weſtgöthalagen, at två olika ordaböcker behöfvas dertil — och då Dalekarlarna tala inom ſig, förſtår Veſtgöthen knapt et ord; ännu i denna ſtund.

Från denna *Gryte-ſången* tror jag upkomſten til alla ſkålars drickande — eller at önſka ſina vänners välgång — med glaſens ſönderſlående ſom Meyorna gjorde med *Luthri*:

Malit hafvom frothi Malit hafvom vi Frodi.

De 2:ne verſarna, hvilka Herr Juſt. Rådet anfört i ſina Miſcellanea p. 39, ſom exempel på våra gamla Göthers kårleks verſar, hafva i min tanka en helt annan beſkaffenhet då man läſer dem på ſit ſtälle i Odens RuneCapitel; och där han endaſt omtalar ſin Trollkonſt och hvad

i) At *Svithiotho* eller *Sverge* nämnes i viſan p. 34. Det viſar endaſt, at i någon fäcktning i Sverge, voro deſſa tappra Meyor med; och höllo ſig tappert.

hvad han med Runor i flera åmnen kan utråtta. — De verſarna utmårka endaſt Odens konſt eller mackt i kårleksſaker; men ingen kårleks declaration til någon flicka. Originalet heter:

Min öfverſåttning år:

Thad kann ek id XVI:da
ef ek vil ins Svinna mans *k)*
hafa ged *l)* *alt oe gaman*
hugi ek hverfe
hvitarmri kono
oe ſny m) ek hennar
aullum ſefa n)

Det kan jag för det XVI:de
at då jag vil med en flicka
hafva all glådje och frögd
i tankar och gjerningar:
Den hvitarmada flickan
den kan jag inſnårja
med hela ſin anſtåndighet.

Herr Juſt. Rådets öfverſåttn.

XVI tam hanc artem calleo; quodſi ingenuæ virginis meum eſſe voluero favorem integrum et familiaritatem animum muto brachia candidæ, ejusque mentem penitus inverto.

Herr Adj. Mag. Sjöborgs öfverſåttn. af min Svenſka.

XVI tam hanc artem calleo, ut puellæ cujusdam favore ſi frui et ſumma voluptate perfundi velim, Cogitationes et actiones fæminæ brachia candidæ ſpretæ virginali ejus modeſtia, allicere poſſim.

k) *Svinna mans*: *Flicka,* ſom på Svenſka har både en glad och god bemårkelſe.

l) *Ged* af gaudium glådje.

m) *Sny, ſno,* efter leta, infvefva, ſammanſpinna.

n) *Aullum* af *aula* Hof — *Sefa,* ſefvelighet: modeſtie. eller: allom ſefa, all ſlags anſtåndighet. — B. 2 omnis modeſtia. Rune-

RuneCapitlet i Reſenii Edda ſå väl, ſom den lilla Dänſka öfverſättningen af 1783, innehålla åfven något olika ſå väl i grundtext ſom öfverſättning.

Den 2:dra Verſen.

Thad kann ek id XVII:da	Det kan jag för det 17:de
at mie ſeint firratz *o)*	ſent ſkal jag miſſa
ed man vinga *p) mann*	det ſom en karl behöfver
lioda theſſa munthu Lodfabnir *q)*	deſſa verſar för en Sångmåſtare
lenge vanr *r) vera*	ſkola länge blifva en ſed
thoſe ther god ef thu getr	för at betjena ſig af dem
thaurf ef thu thiggr	til at få det nödiga
nyt ef thu nemr *ſ)*	och njuta alt hvad han önſkar.

Hr. Thr. öfverſättning.

Id novi XVII:mum, quod me ſero relictura ſit amica mulier. Hæc te Lodfabnere carmina diu fugient ut memoranti bona proficua recipienti et dicenti tibi utilia ſint.

Hr. Sjöborgs öfverſättn.

Id novi XVII:mum. Sero amores ut virum decet amittam dicet Poëtifica hæc Carmina omnium ſermone erunt celebrata eique utilia, qui neceſſaria recipere et optatis frui cupit.

o) Firratz af *fiarka*, longe removere (Ver. Dict.) frånſkiljas.

p) Winga pro vinnas, *ſufficere*, göra tillfylleſt (Verelii Dict.)

q) Lodfabnir af *liod* och *faber*, rarus, excellens --- förträffeliga ſånger.

r) Vanr af *vandi*, Conſvetudo, *vane*.

ſ) Nemr eller kan *nämna*. — förnämelig (Wſtg.) optimus nemr ; känſka

De

De två vackra verſarna af Egill Skallagrim, hvilka H. Juſt. Rådet anför [p. 41] til bevis på åfven våra fornſkalders finhet i kårleksvers; kan jag icke förbigå at öfverſåtta på mit vis.

At jag i förſta verſen gått ifrån Herr Thorlacii mening år derföre, at jag icke ſer hvarföre dår ſkal omtalas någon Ungkarl [Juvenis] då Armbjörn frågade, hvilken den qvinnan var, öfver hvilken verſen var gjord: *Armbjörn ſpurdi hver kona ſa vers er hann orti man ſaung om.*

Munthu tager jag för *bör*, *måſte* (oportet) anſtår: *Mannin miſa* tager jag för Manfolkens flickor eller *Manns meija*, en flicka af karl-tycke.

Mær nem thu menar viſur	Qvinna uptag mina viſor
munnſögr *t) ef thu vilt kunna*	vackra at ſjunga om du vil kunna dem
thær muno ther at gamni	Det månde deraf bli glådje
thorngrund *u) verda ſtundum*	då någon gång Melancolien kommer
ef yturum *v) verdur uti*	i ſynnerhet år deruti
eigendur literi freija	något litet om kårlek
tha munthu mannin miſa meija	ſom anſtår det vackra kônet
minnaz ſverio ſinni	at altid lågga på ſinnet.

Öfverſ. af H. J. R. Thorlacius:

Oris virgo pulcelli verſus diſce meos, ſi meminiſſe velis; hi tibi fœmina, tædia fallent, ſi diutius aberit amaſius, formoſique juvenis te identidem commonefacient.

t) Munnſögr: Mundfagert: väckert för munnen; att ſjunga.

u) Thorngrund: af *törne* och *grunda* ſom betyder allegorice *ſvåra tankar*, Melancolie.

v) ef yturum kanſke: *om återigen.*

2:dra

2:dra verſen.

Stodum vid tvo i tuni	Vi två [vägra på gården]
tok hlin um mik ſinum	Någon med det vackra håret
hôndum hirlikt kvendi	Tog om mig med ſina armar
har fôgur oc ggret ſâran	Kramade ômt och gret
tidom fell târ af trôdu *x)*	Tâtt fôllo tårarna ur ôgat,
tilſegir hugrinn vilia	Affecten [åtbörden] utmårker viljan,
ſtrauk drifhvitum duki	den hvita duken [ôfverſkyler] hôljer
drôs om hvarmin lioſa	Quinnans tindrande ôgnekaſt.

H. J. Rådet Thorlacii Ôfverſ.

Una ſletimus ambo herba ſuper viridi, cum me pulcra comas et hilaræ tuens ſœmina manibus ſuis ambrens flevit amarum; lacrymaſque crebro deciduas (prodit enim voluntatem animus) nive candidiori linteolo nitentibus abſterſit ocellis.

x) Trôdu år tråget ſom hår ôgat allegorice kallas, likt gamla Gôthiſka verſ-bruket.

Mitt Bref ôfvergår vanliga gråntſor; men jag kan aldrig nog tillfullo förklara den hôgacktning och tillgifvenhet ſom jag och alla hiſtoriſka ſannings-âlſkare hyſa för båda Herrarna Herr Thorlacius och Herr Kam. H. Suhm — och ônſkar jag mig at kunna blifva förtjent af Herrarnas Wânſkap och hugkomſt

Skara och Dagsnås den 30. Auguſti 1797.

THAM.

P. S.

Jag håller nu på at låsa H. Adj. Sjöborgs lilla men kundskaps-fulla Bok – *Kjänn. af Fädernes Antiquiteter.* Kan henda har jag gifvit någon anledning till denna Antiquariens framsteg – och tyckes det nästan som min Nation skulle villa återtaga sin fordna historiska lust.

Herr Hilfeling år nu för min råkning på Gotland. Herr Langebeck och Broccman hafva på 50 eller 60 talet varit där ett ögnablick; men hunno föga at bese.

Hvad jag framdeles kommer i dessa erender at utgifva skall jag anse som en stor skyldighet at meddela.

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

eBooks from your library by

eBooks on Demand

digitised by

National Library of Sweden